

A stylized graphic of a bicycle wheel with a globe as a tire, set against a dark background with a halftone pattern. The wheel is composed of several concentric circles and a central hub. The globe is depicted with a grid of latitude and longitude lines. The text is placed within the wheel's structure.

SUZANNE
COLLINS

VLAMMEN

Vertaald door
Maria Postema

VAN GOOR

Lees de hele *Hongerspelen*-serie:
De Hongerspelen
Vlammen
Spotgaai
De ballade van slangen en zangvogels
Dageraad boven de boete

ISBN 978 90 00 39929 1
ISBN 978 90 475 1539 5 (e-book)
NUR 330/285

© 2011, 2020, 2025 Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

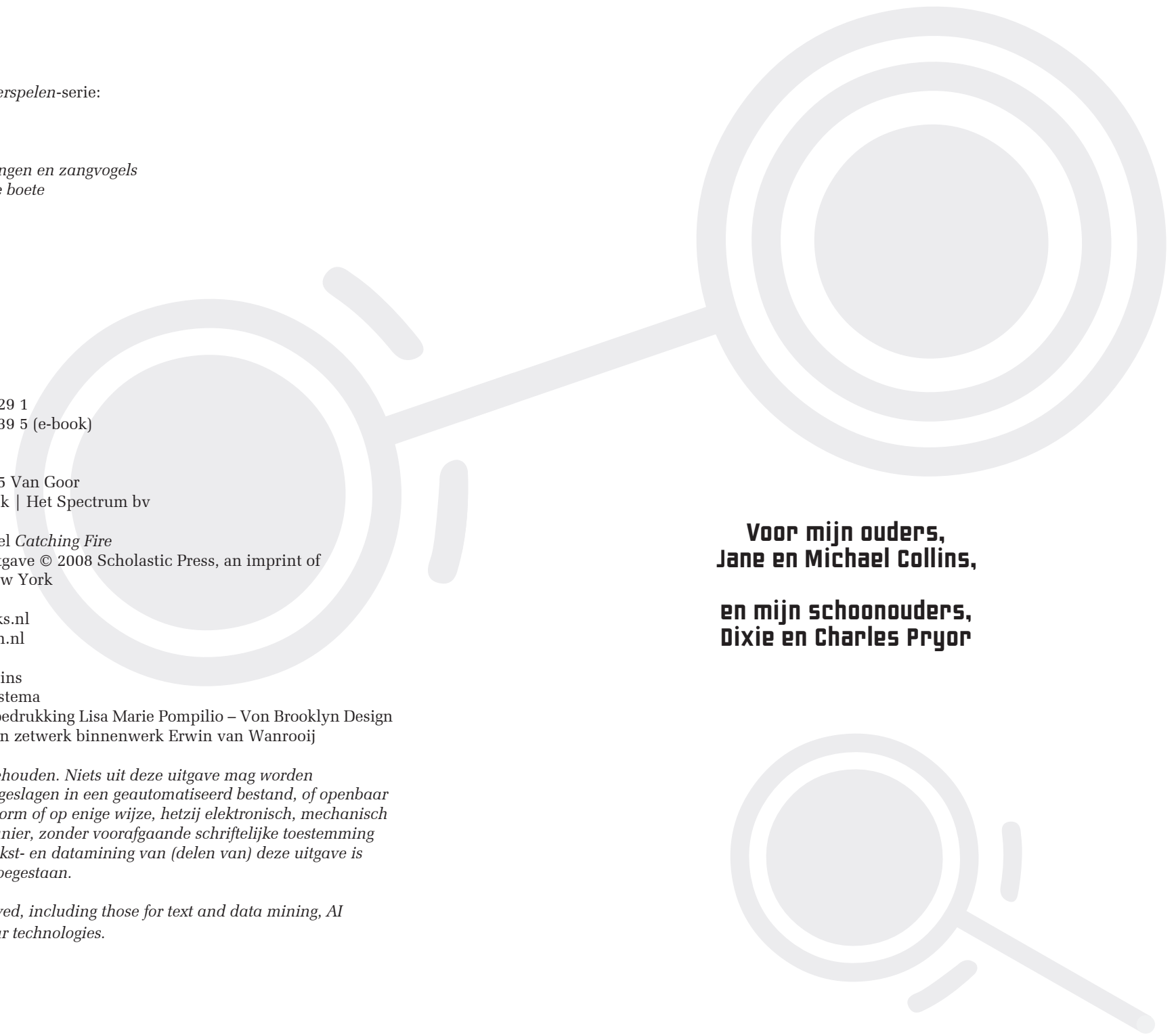
oorspronkelijke titel *Catching Fire*
oorspronkelijke uitgave © 2008 Scholastic Press, an imprint of
Scholastic Inc., New York

www.bestofyabooks.nl
www.hongerspelen.nl

tekst Suzanne Collins
vertaling Maria Postema
ontwerp boekblokbedrukking Lisa Marie Pompilio – Von Brooklyn Design
omslagtypografie en zetwerk binnenwerk Erwin van Wanrooij

*Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar
gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch
of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is
uitdrukkelijk niet toegestaan.*

*All rights are reserved, including those for text and data mining, AI
training and similar technologies.*

**Voor mijn ouders,
Jane en Michael Collins,
en mijn schoonouders,
Dixie en Charles Pryor**

**DEEL I
'DE VONK'**

Ik klem mijn handen om de thermoskan, ook al is de warmte van de thee allang vervlogen in de ijzige lucht. Mijn spieren spannen zich krampachtig samen tegen de kou. Als er nu een roedel wilde honden opduikt, is de kans klein dat ik in een boom kan klimmen voor ze me aanval- len. Eigenlijk moet ik opstaan, rondlopen, mijn stijve le- dematen losschudden. Maar in plaats daarvan blijf ik zo roerloos als de rots onder me zitten, terwijl de dageraad langzaam het bos verlicht. Tegen de zon kan ik niets begin- nen. Ik kan alleen maar machteloos toekijken hoe ze me een dag in trekt waar ik al maanden tegen opzie.

Rond het middaguur zal iedereen bij ons nieuwe huis in de Winnaarswijk arriveren. De verslaggevers, de camera- ploegen, zelfs Effie Prul, mijn vroegere begeleidster: ze ko- men allemaal vanuit het Capitool naar District 12. Ik vraag me af of Effie nog steeds die stomme roze pruik draagt, of dat ze speciaal voor de Zegetoer een andere bizarre kleur heeft uitgekozen. En er zullen nog meer mensen op me staan te wachten. Bedienden om ervoor te zorgen dat het me tijdens de lange treinreis aan niets ontbreekt. Een voor- bereidingsteam om me mooi te maken voor de publieke optredens. Cinna, mijn stylist en vriend, die de prachtige kleding heeft ontworpen waardoor het publiek me tijdens de Hongerspelen voor het eerst zag staan.

Als het aan mij lag, zou ik proberen om die hele Honger- spelen te vergeten. Er nooit meer over praten. Doen alsof

het slechts een akelige droom was. Maar door de Zegetoer is dat onmogelijk. Die wordt heel strategisch precies tussen de jaarlijkse Spelen in georganiseerd, zodat het Capitool ze- ker weet dat de verschrikkingen ons vers in het geheugen blijven liggen. We worden in de districten niet alleen elk jaar met onze neus op de ijzeren greep van het machtige Capitool gedrukt, maar ook nog eens gedwongen die te vie- ren. En dit jaar ben ik een van de sterren in hun show. Ik moet van district naar district reizen om voor de juichende mensenmassa's te verschijnen die me eigenlijk haten, en recht in de gezichten van de gezinnen kijken wier kinderen ik heb gedood...

De zon blijft koppig omhoogklimmen, dus ik dwing me- zelf overeind te komen. Al mijn gewrichten protesteren en mijn linkerbeen slaapt al zo lang dat ik een paar minuten heen en weer moet lopen om er weer gevoel in te krijgen. Ik ben al drie uur in het bos, maar omdat ik nauwelijks gejaagd heb, heb ik niets om mee naar huis te nemen. Voor mijn moeder en mijn zusje Prim maakt dat niets meer uit. Zij kunnen zich nu het slagersvlees uit de stad veroorlo- ven, hoewel er voor ons drieën niets boven de smaak van vers wild gaat. Maar mijn beste vriend Gale Hawthorne en zijn familie rekenen op de buit van vandaag en ik kan hen niet in de kou laten staan. Ik begin aan de anderhalf uur durende wandeling langs onze strikken. Toen we nog op school zaten, hadden we 's middags genoeg tijd om de strikken na te lopen, te jagen en te verzamelen, en daarna ook nog alles in de stad te verhandelen. Maar nu Gale in de mijnen werkt – en ik de hele dag niks te doen heb – heb ik die taken op me genomen.

Gale heeft op dit moment al ingeklokt in de mijnen, heeft met de lift de misselijkmakende rit naar het midden

van de aarde gemaakt en staat nu op de steenkoollaag in te hakken. Ik weet hoe het is, daar beneden. Elk schooljaar kreeg mijn klas als onderdeel van onze opleiding een rondleiding door de mijnen. Toen ik klein was, was het gewoon vervelend. De claustrofobische schachten, de bedorven lucht, het verstikkende donker overal. Maar nadat mijn vader en een aantal andere mijnwerkers bij een ontploffing om het leven waren gekomen, moest ik mezelf echt dwingen om die lift in te stappen. De jaarlijkse excursie werd een enorme bron van zorg. Twee keer was ik van tevoren zo ziek van angst dat mijn moeder me thuisield, omdat ze dacht dat ik griep had.

Ik denk aan Gale, die alleen in het bos echt het gevoel heeft dat hij leeft, in de frisse lucht en het zonlicht, bij het schone, stromende water. Ik snap niet hoe hij het volhoudt. Of jawel... dat snap ik wel. Hij houdt het vol omdat het de enige manier is om zijn moeder, zijn twee jongere broertjes en zijn zusje te eten te geven. En ondertussen zwem ik in het geld, ik heb meer dan genoeg om onze beide gezinnen van voedsel te kunnen voorzien, maar hij wil geen cent van me aannemen. Hij vindt het al moeilijk dat ik vlees kom brengen, hoewel ik zeker weet dat hij ook voor mijn moeder en Prim gezorgd zou hebben als ik bij de Spelen was omgekomen. Ik zeg telkens dat ik het juist fijn vind, dat ik gek word als ik de hele dag thuis zou moeten zitten. Maar toch breng ik het wild nooit langs als hij thuis is – wat geen probleem is, want hij werkt twaalf uur per dag.

Eigenlijk spreek ik Gale alleen nog op zondag, als we elkaar in het bos treffen om samen te jagen. Het is nog steeds de fijnste dag van de week, maar het is niet meer zoals vroeger, toen we alles tegen elkaar konden zeggen. Zelfs dat hebben de Spelen verpest. Ik blijf maar hopen dat we

na verloop van tijd vanzelf onze ongedwongenheid weer terug zullen krijgen, maar ergens weet ik heel goed dat dat niet zal gebeuren. We kunnen niet meer terug.

Onze vallen leveren een flinke vangst op: acht konijnen, twee eekhoorns en een bever die in een draadconstructie is gezwommen die Gale zelf heeft ontworpen. Hij is een fantastische stroper: hij knoopt strikken aan boompjes zodat die ombuigen en de prooi vervolgens buiten het bereik van roofdieren trekken, laat houtblokken op wiebelige stokjesvallen balanceren, weeft manden waaruit geen vis meer kan ontsnappen. Terwijl ik verder loop en zorgvuldig elke val opnieuw zet, weet ik dat ik nooit zijn oog voor evenwicht zal krijgen, nooit zoals hij intuïtief zal aanvoelen waar de dieren zullen lopen. Het is meer dan ervaring. Het is een gave. Net zoals ik zelfs als het bijna pikdonker is een dier nog met slechts één pijl kan neerschieten.

Als ik weer bij het hek kom dat om District 12 heen loopt, staat de zon al hoog aan de hemel. Net als altijd sta ik even stil om te luisteren, maar er klinkt geen gezoem ten teken dat het harmonicagaas onder stroom staat. Dat is ook bijna nooit zo, hoewel er officieel vierentwintig uur per dag elektriciteit door het ding zou moeten lopen. Ik wurm me door het gat aan de onderkant van het hek heen en kom in het Weiland weer omhoog, op een steenworp afstand van mijn huis. Mijn oude huis. We mogen het houden omdat het het toegewezen onderkomen van mijn moeder en zusje is. Als ik dood neer zou vallen, zouden ze daar weer in moeten trekken. Maar op dit moment verblijven ze met veel plezier in mijn nieuwe huis in de Winnaarswijk, en ben ik de enige die gebruikmaakt van het bouwvallige hutje waar ik ben opgegroeid. Voor mij is dit mijn echte thuis.

Nu loop ik er naar binnen om me te verkleden. Ik ver-